

Прийняв участь в [V Міжнародній науково-практичній конференції «Реалізація державної антикорупційної політики в міжнародному вимірі»](#), яка відбулася 9-10 грудня 2020 р. в Національній академії внутрішніх справ (м. Київ, пл. Солом'янська, 1)

Зробив завершуючу [доповідь](#) і надав тези на тему: «Земля та її природні ресурси як основний капітал нації та головний об'єкт державної антикорупційної політики в Україні», а саме:

Ковалів Олександр Іванович,

Завідувач відділу економіки природокористування в агросфері

Інституту агроекології і природокористування НААН, доктор економічних наук, старший науковий співробітник

ЗЕМЛЯ ТА ЇЇ ПРИРОДНІ РЕСУРСИ ЯК ОСНОВНИЙ КАПІТАЛ НАЦІЇ ТА ГОЛОВНИЙ ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Наявні в Україні корупційні проблеми і негаразди, що пов'язані із сферою природокористування та земельних відносин, які охоплюють майже всі галузі життєдіяльності, виникають в основному через тотальне залишення поза увагою наукової та педагогічної еліти, а відтак – органів державної влади (законодавча, виконавча і судова) вимоги повноцінної інституалізації конституційних норм щодо права власності Українського народу на природні об'єкти – основне національне багатство, що де-юре перебуває під особливою охороною держави, а де-факто, навіть не взято – на відповідний баланс нації. Не секрет, що земля та її природні ресурси є одночасно основним непозиченим капіталом української нації (всіх громадян України), і оцінюються на початок реформи – в понад 90 трлн. дол. США. При цьому, на землях сільськогосподарського призначення, які щорічно генерують животворну частку капіталу нації, найсуттєвішою корупційною складовою і порушенням, що унеможлиблює державне регулювання земельних відносин, є – відсутність до цього часу функціонуючого Державного кадастру ґрунтів в агроландшафтах України (Державний кадастр агросфери України).

Саме, із цих причин, всі природні об'єкти, які є абсолютною власністю всіх громадян України, потребують професійного опису, характеристик і класифікації, а також взяття їх на повноцінний баланс власника (всіх громадян України) в спеціалізованій Національній земельній установі, сформованій на зразок Національного банку України. Для цього мають присвоюватися відповідні кадастрові номери кожному такому природному об'єкту (ресурсу), що уособлюють відповідне геопросторове місце (3-D) знаходження їх на Землі (ГЕО) – в межах державного кордону України, включаючи прибережну смугу континентального шельфу виключної (морської) економічної зони.

У цьому зв'язку слід переконливо знати, що надважливою передумовою ліквідації централізованих корупційних схем є, не лише, повноцінна передача на місця всіх повноважень, притаманних місцевому самоврядуванню (у межах і за межами населених пунктів), – але й синхронне та одночасне посилення загальнонаціональних функцій щодо практичної реалізації конституційного права власності Українського народу «на землю та

її природні ресурси», забезпечуючи права й обов'язки кожному громадянину України, незалежно від того, де він проживає і до якої громади належить. Адже основні функції стосовно цих двох взаємних складових державності та природокористування в Україні мають прозоро належати виключно до загальнонаціональних цінностей і не можуть будь-кому делегуватись чи «децентралізуватись» (

[Рис](#)

∴
).

Проте, через жагу ворогів законності й правопорядку до безкарної наживи, земельне питання не вирішується дотепер, а численні пропозиції реформування земельної сфери нагадують скоріше чергові афери тих, хто хоче привласнити земельний капітал нації і вільно ним розпоряджатися – в обхід справжнього власника – всіх громадян України та дотримання вимог платності користування за встановленими регламентами... Наприклад, через безпідставну відсутність впродовж чверть століття конституційно декларованого Закону України «Про право користування природними об'єктами права власності Українського народу» (ч. 2, ст. 13 КУ), порушуються права їх власника та відбувається самочинне використання капіталу нації. Водночас злочинно не нормуються права, обов'язки й відповідальність користувачів за можливе нераціональне використання чужих (наших) природних ресурсів і погіршення їх стану.

Цей вакуум, навпаки, сприяє безконтрольному і безкарному використанню природних об'єктів як, начебто, власних об'єктів цивільних прав. При цьому, законотворці по-шулерські замінили конституційну норму щодо права лише «користування» природними об'єктами права власності народу (ч. 2 ст. 13 КУ) іншим словом «поширення» (ст. 79 ЗКУ та ст. 373 ЦКУ).

Як наслідок, таке перекручення конституційного права «користування», привело до спотворення сутності декларованого права та уявлення про самий об'єкт (предмет) можливої купівлі-продажу, оренди, застави тощо. Особливо це стосується родючих ґрунтів та інших природних ресурсів агросфери.

Нажаль, вимушені констатувати факти наявності й інших численних розбіжностей між справжніми правочинами, декларованих норм Конституції України, і вже діючим законодавством, які треба якнайшвидше ліквідувати в контексті вимог державної антикорупційної політики в Україні.

Зокрема, з метою нівелювання абсолютного права власності Українського народу на землю та її природні ресурси (разом з надрами), що знаходяться в земельному (ГЕО) просторі держави, і які не можуть бути предметом купівлі-продажу (відчуження), було безпідставно вилучено з норми «земля, її надра... та інші природні ресурси...» (ч.1 ст. 13 КУ) ключовий імперативний чинник «її», в наслідок чого проявився антиконституційний прорадянський рудимент одно-рядності «земля, надра, ліси,...». Таким чином, вирвавши конституційний імперативний чинник «її» і, знехтувавши нормою «ґрунти», які справді є природним ресурсом, та замінивши на конституційну норму «земля», «вчені», особливо юристи, штучно нав'язали також антиконституційні терміни «земля та інші природні ресурси», «земельні ресурси», «земельний фонд» тощо.

Нами доведено, що відсутність Закону України «Про право користування природними об'єктами права власності Українського народу» разом з не існуванням Державного кадастру ґрунтів в агроландшафтах України, склали головні неврегульовані в Україні

ГОЛОВНИЙ ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Написав Oleksander Kovaliv

П'ятниця, 11 грудня 2020 11:22 - Останнє оновлення Вівторок, 02 лютого 2021 14:43

передумови щодо самовільного заволодіння основним капіталом нації, безкарного погіршення якісного стану природних об'єктів, особливо в агросфері, а головне – існування корупційної безкарності.

Такий антиконституційний вакуум плавно і підступно також позбавляє всіх нас основного національного багатства, спричиняючи критичний стан життєдіяльності, особливо в сільській місцевості. Насправді, як на наше розуміння, все це має ознаки прямого злочину на найвищих щаблях влади, оскільки право законодавчої ініціативи належить Президентові України, народним депутатам, а також Кабінетові Міністрів (ст. 93 КУ). Щоб знешкодити ці корупційні трюки, і безпомилково реалізувати державну антикорупційну політику в Україні стосовно землі та її природних ресурсів як основного капіталу нації, вважаємо за доцільне домогтися також одержання офіційного й справедливого тлумачення Конституційним Судом України – чинних земельних норм Конституції України.

[СЕРТИФІКАТ УЧАСНМКА](#)

Доречно, повторно зауважити...

Мої науково-обґрунтовані пропозиції щодо реальних шляхів і механізмів реформування земельних відносин та природокористування публічно розкриті, в тому числі

—

на шпальтах всеукраїнських газет: «

[Дзеркало тижня](#)

», «

[День](#)

».

Нажаль, розроблені мною «Інноваційні кроки», які були надіслані Президентові України
имиру Зеленському

— **Волод**

—

через ЙОГО ОФІС

,

ще

12 вересня 2019 року

,

Написав Oleksander Kovaliv

П'ятниця, 11 грудня 2020 11:22 - Останнє оновлення Вівторок, 02 лютого 2021 14:43

—

поки що залишилися, також
(в черговий раз...)
, без належного реагування...

Переконаний, що обґрунтуванні інновації у вигляді «кроків» інституційного забезпечення [звершенн](#)

[я земельної реформи в Україні як нової парадигми](#)

— з позиції національних інтересів — усіх громадян України, в тому числі й селян, доповнюють і підсилюють лише правильні (на моє переконання)

напрацювання влади в цій царині, та мають передувати будь-яким цивільно-правовим земельним процесам і процедурам, особливо,

—

прискорюваному "ринку земель сільськогосподарського призначення"...

Впевнений, що суспільство також покладає великі надії та сподівання — на остаточне рішення — суддів КСУ щодо справедливого тлумачення конституційних земельних норм.

У цьому зв'язку, газета «Дзеркало тижня» надрукувала

- 13 листопада 2020 р., також

мою чергову статтю «

[Земельна правда і конституційна кривда](#)

» з акцентом на сутність головних нюансів конституційної «земельної правди», яку необхідно віддзеркалити в остаточному рішенні КСУ.

Щоб достукатися до суддів КСУ — відкрито і публічно (сподіваючись, що судді

також читають офіційний рупор

центральных органів виконавчої влади

—

"Урядовий кур'р")

,

було надруковано

(24 вересня 2020 р.)

на шпальтах

газети

«Урядовий кур'єр»

мою статтю

:

Конституційна правда лікує земельні рани

, яка аргументовано

вказує

також

на

ознаки прямого злочину (корупційність) на найвищих щаблях влади

,

—

□

через

пасивність в розробленні й прийнятті Закону України "

Про право користування природними об'єктами права власності Українського народу

"

(відсутній такий ґрунтовний і повноправний проконституційний закон

—

□

з 28 червня 1996 р.

—

до цього часу

)

,□

декларованого

Конституцією України

закону

(ч. 2 ст. 13)

,

—

□

оскільки

право законодавчої

□

ініціативи належить Президентові України, народним депутатам, а також Кабінетові Міністрів

(ст. 93 КУ)...